

[Jens Chr. Christensen.]

mindre køremængde dels til eventuelt tilsluttede privatbaner, dels og navnlig til statsbanerne. Dermed være ikke sagt, at samtlige privatbaner skal opretholdes; en del af dem må utvivlsomt likvideres.

Det, der falder for brystet ude i privatbanekommunerne, er dette, at statsbanerne trods deres langt bedre vilkår alligevel har et underskud, der forholdsvis er betydelig større end privatbanernes. Men statsbanernes underskud betales af samtlige statskatteydere, både de skatteydere, der nyder godt af banen, og dem, der ikke gør det. Desforuden må de borgere, der bor i egne — og det er oftest de fattigste i landet — hvor man i banetidsalderens vorden har oprettet privatbaner, betale en ret stor procentdel af disses underskud. Ja, der er endog enkelte steder i landet, hvor der endnu opkræves baneskyld; såvidt jeg har forstået, er det en afgift, som er pålagt de jordejere, der er så heldige at bo i nærheden af en privatbane.

Såvidt jeg kan se, trænger hele tilskudsordningen med hensyn til vore privatbaner i høj grad til at revideres. Fra venstres side er vi rede til gennem et udvalgsarbejde at søge frem til et fornuftigt resultat både for de baner, der står for at skulle likvideres, og for de baner, der har mulighed for at fortsætte.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): De bemærkninger, som det ærede medlem hr. Horn fremsatte, kan jeg i det store og hele tilslutte mig, og jeg kan derfor fatte mig relativt kort. Vi må, som det ærede medlem sagde, i udvalget drøfte, hvilke ting vi skal se nærmere på, og hvad vi skal røre ved. Mit parti er velvilligt indstillet overfor lovforslaget. Det er mange år siden, jeg som privatbanemand første gang rejste kravet om, at staten skulle overtage regulerings-tillægget, og det gjorde jeg udfra den begrundelse, at de, der har med privatbanedriften at gøre, ikke kan gøre for, at pengenes købekraft her i landet er blevet mindre, så at det ikke har været muligt at få pensionsforsikringen til at virke, som det var meningen fra begyndelsen. Det mente vi — og det mener jeg stadig — er en social føreteelse, og derfor bør de forøgede ud-

gifter til reguleringstillæg ikke påhvile de kommuner alene, der nu rent tilfældigt har privatbaner. Jeg er imidlertid ganske enig med det ærede medlem hr. Horn i, at vi ikke her skal ind i en almindelig diskussion om privatbaner kontra DSB; det tjener intet formål.

Der foreligger altså nu en enstemmig kommissionsindstilling, og så må også vi erklære os relativt tilfredse med denne 85 pct.s ordning, som ministeren har foreslået. Det drejer sig jo her om en anden fordeling af udgifterne mellem staten og kommunerne. Det er ikke en yderligere belastning af de offentlige kasser, der er tale om — det er tiden heller ikke til. Jeg mener altså, at man på dette grundlag kan komme igennem med behandlingen og vedtagelsen af lovforslaget omtrent i samme arbejdstempo, som kommissionen har kunnet præstere.

Det ærede medlem hr. Horn talte om de mennesker, som var ansat efter 1943-ordningen. Det er jo efterhånden sådan, såvidt jeg forstår, at næsten halvdelen af privatbanernes folk er ansat efter disse regler; der foreligger her et problem, som man tilsyneladende i kommissionen er gået uden om, og det forstår jeg i og for sig godt. Det er et spørgsmål, som har adresse til lovgivningsmagten, om det er muligt at give disse tjenestemænd en eller anden form for sikkerhed, når deres udtrædelsesgodtgørelse kommer til udbetaling, således at man kunne skaffe dem en særlig fordel. At den del af udtrædelsesgodtgørelsen, som er betalt af den pågældende bane, må følge med, betragter jeg som en given ting. Men det er noget, som vi måske kunne tale om i udvalget. På forhånd må jeg erkende, at det er svært at sige, hvordan det skal gøres, når det ikke skal afstedkomme konsekvenser på mange andre områder.

Hvad angår tanken om nye årlige beløb til en almindelig modernisering af de privatbaner, hvis fortsatte eksistens man regner med en årrække frem i tiden, må jeg sige, at det er en fuldkommen logisk tanke. Det kan ikke være sådan, at en privatbane i en årrække skal lappe på en ting og så pludselig tage en stor moderniseringsudgift; det er altfor dyrt. Det må være, som den højtærede minister foreslår.